

Strófák ébredés után

Gyopárt fagyott a hajnal,
kékül az ablak, a pára,
hoznak a mennyei boltból,
új dadogást a mára.

Fordul a nyelv motollája,
rag ragad nyűtt szavakon,
vérzik a mondati bárány,
béget a csorda-havon.

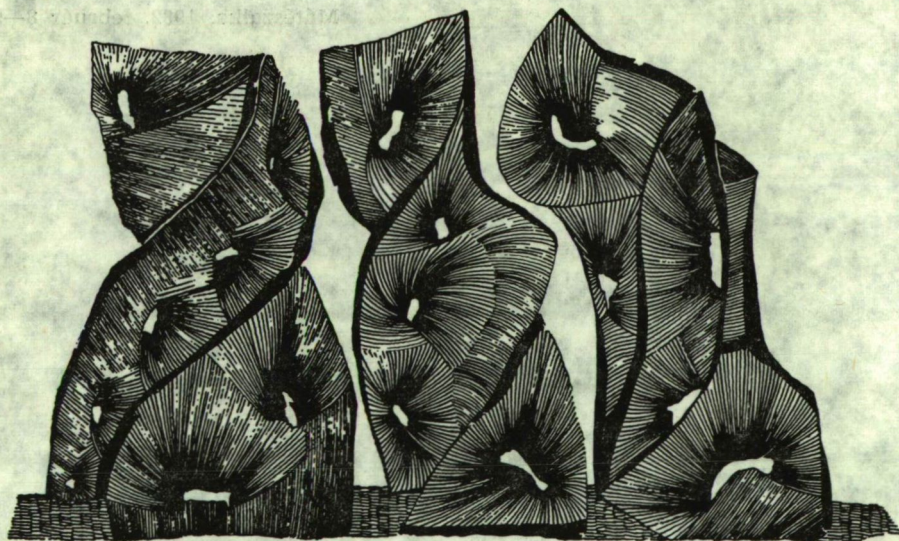
Jelszókkal föltarajozva,
rikkant a béke-kakas,
tyúkok közt megbújt a róka,
gyárosul summás paraszt.

Éneket mímel a hírlap,
színészként színleli vétkem,
sokbetűs irtás az oldal,
egyszer én erdőnek véltem.

Kékül a ködben az arcom,
gyanakvás pára a léken,
tátogni bukkan a hal,
csali fény siklik a jégen.

Idebent minden a régi,
odakünn semmi sem az,
háborúm szennyesen égi,
reggelem földien az.

Sarlónyi résre szemem,
ablakom mindre csukom,
értelmet álmodtam éjjel,
de mit? — ezt sosem tudom.

SZENTI ERNŐ GRAFIKÁJA